

**LANDSTINGETS
OMBUDSMANDS
BERETNING
FOR 2005**

4. Gennemgang af incassosager.

Ombudsmanden fandt efter gennemgang af incassosager i en kommune anledning til at fremkomme med generelle bemærkninger samt bemærkninger til de konkrete sager; herunder om forældede fordringer; indgåelse af betalingsaftaler; løntilbageholdelse, tilsigelser til fogedforretninger; afholdelse af fogedforretninger; notatpligt, inddrivelse, når skyldneren er flyttet til en anden kommune, tvangsinddrivelse af rykkergebyrer; inddrivelse af reparationsregninger og manglende angivelse af hjemmel til fastsættelse af tilbagebetalingsvilkår. (J.nr. 11.73.88.73/112-05)

”...

Generelt.

Forældede fordringer.

Det fremgår blandt andet af tilsigelse til ..., cpr.nr. ..., dateret den 13. maj 2005, som indeholder incassokontorets specifikation af den gæld, som tilsigelsen vedrører, at inkassokontoret ved inddrivelsen har medtaget restskat for 1998.

Jeg bemærker i den anledning:

Ved lov nr. 104 af 31. marts 1965 om ikraftsættelse for Grønland af visse formueretlige love § 1, nr. 2 er lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer §§ 1 – 3 og Danske Lov 5-14-4 sat i kraft for Grønland.

Af relevans for kommunens inddrivelse af fordringer er navnlig forældelsesloven af 1908, som foreskriver 5 års forældelse af en række af det offentliges krav. Det drejer sig således blandt andet om:

- Skatter og afgifter,
- huslejekrav med videre,
- tilbagebetalingskrav, hvor forældesspørgsmålet ikke er reguleret ved særlig lovgivning,
- kontraktmæssige betalinger,
- erstatningskrav uden for kontraktforhold.

5 års forældelsesfristen, som begynder at løbe, når gælden kan kræves betalt, finder efter lovens § 1, stk. 2, ikke anvendelse, når der for fordringen er tilvejebragt et særligt retsgrundlag, herunder en dom, et forlig eller en anden skriftlig utvetydig erkendelse fra debtors side af gældens størrelse og tilblivelse.

Kommunen kan ikke kræve forældede fordringer betalt.

Lovens § 2 fastslår, at den 5 årige forældelsesfrist afbrydes på en af følgende måder:

”Den i § 1 fastsatte kortere Forældelsesfrist regnes fra den Tid, da Fordringen af Fordringshaveren kan kræves betalt. Fordringen fortabes, medmindre Fordringshaveren inden Fristens Udløb enten erhverver Skyldnerens Erkendelse af Gælden eller foretager retslige Skridt mod ham og uden uforment Ophold forfølger disse til Erhvervelse af Forlig, Dom eller anden Retsafgørelse.”

Jeg kan endvidere ikke i ...'s sag se, om incassokontoret har foretaget forældelsesafbrydende skridt.

Jeg anmoder kommunen meddele mig, hvad mine bemærkninger giver kommunen anledning til at foretage sig.

Indgåelse af betalingsaftaler/gældsvedgåelse:

Jeg har endvidere bemærket, at kommunen ved indgåelse af betalingsaftale/gældsvedgåelse med ..., cpr.nr. ..., den 28. august 2003 har anvendt følgende formulering:

”Jeg anerkender, at kommunen har ret til at modregne i henhold til almindelige regler herom, i enhver mig tilkommende udbetaling fra det offentlige. Jeg er indforstået med, at misligholdelse af ovenstående medfører, at hele det skyldige beløb incl. Renter påløbet efter indgåelse af aftalen straks forfalder til betaling og kan tvangsinddrives i henhold til reglerne herom.”

Jeg kan af sagen ikke se, hvornår ... blev pensioneret, men anmoder på den baggrund K Kommune om at oplyse, om kommunen har overvejet, at omformulere aftalen for så vidt angår det forhold, at der ikke i strid med landstingsforordningen om offentlig pension, § 18 vil kunne foretages udlæg eller anden retsforfølgning (løntræk) hos pensionister i pensionen.

Løntilbageholdelse.

Af breve af 10. oktober 1995 samt af 10. juni 1998, pålægger kommunen ...'s arbejdsgiver at tilbageholde beløb svarende til henholdsvis 1/3 og 30 % af skyldners løn. I andre sager, som jeg har gennemgået er arbejdsgivere også pålagt at tilbageholde 33,33 % af skyldners løn.

Kommunen anvender en standardblanket til arbejdsgiverne om pålæg om løntilbageholdelse, når kommunen ikke selv er arbejdsgiver (se eksempelvis sagerne vedrørende ..., cpr.nr. ..., ... ApS).

I blanketten skal man afkrydse, om der er tale om løntilbageholdelse i henhold til retsplejeloven, indkomstskatteloven eller landstingslov om afgift af motorkøretøjer).

Størrelsen på løntilbageholdelsesbeløbet varierer i sagerne. Beløbets størrelse kan eksempelvis være aftalt med skyldner selv eller kan variere fra 30 % eller 33,33 %.

Det fremgår af retsplejelovens kapitel 7, § 12, stk. 2, (lovbekendtgørelse nr. 99 af 21. marts 1984 om bekendtgørelse af lov om rettens pleje i Grønland kapitel 7), at ”der i intet tilfælde kan ske tilbageholdelse af mere end en tredjedel af det, der tilkommer skyldnere efter at kildeskat er fradraget”.

Bestemmelse skal ikke læses sådan, at der i alle tilfælde kan ske tilbageholdelse af indtil en tredjedel. Bestemmelsen er derimod udtryk for en maksimumsregel. Der skal derfor i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret vurdering af skyldnerens samlede økonomi (indtægter og udgifter) for at vurdere, hvor stort et beløb (maksimalt 1/3) skyldneren med rimelighed kan undvære af sin løn hver måned. Jeg henviser bl.a. til min beretning for 2003, side 350 i den danske udgave – side 444f i den grønlandske)

Jeg anmoder kommunen om at meddele, hvad mine bemærkninger giver kommunen anledning til at foretage sig.

Tilsigelser.

Jeg bemærker, at jeg i min udtalelse, som er optrykt i min beretning for 2001, har udtalt at pantefogeden ikke som et særligt tvangsmiddel mod udeblevne skyldnere kan indlede løntilbageholdelse hos en skyldner. Læs nærmere om min argumentation i sagen i nævnte beretnings side 139ff. i den danske version og side 179ff. i den grønlandske version.

Jeg er af den opfattelse, at iværksættelse af løntilbageholdelse i tilfælde, hvor skyldneren ikke har reageret på incassokontorets rykkere og tilsigelser fra pantefogeden må forudsætte, at pantefogeden har gjort skyldneren bekendt med, hvilke oplysninger om skyldnerens løn og andre økonomiske forhold, som pantefogeden vil lægge til grund i sagsbehandlingen, ligesom skyldneren skal opfordres til at meddele, om skyldneren har bemærkninger til de pågældende oplysninger.

Jeg henviser herved til, at pantefogeden som forvaltningsmyndighed har pligt til at sørge for, at sagen oplyses tilstrækkeligt.

Jeg anmoder K Kommune om at fremkomme med sin bemærkning hertil.

Terminologi ved afholdelse af fogedforretninger og notatpligt.

Det fremgår af enkelte sager, at kommunen, når den afholder fogedforretninger, omtaler sig som ”fogedret”.

Terminologien ”fogedret” er egnet til at bibringe skyldneren (og andre) den opfattelse, at sagen har været behandlet ved en domstol, hvilket ikke er korrekt, idet pantefogederne ikke er domstole, men administrative funktioner under kommunen, jf. retsplejelovens kapitel 7, § 19, stk. 1. Der er endvidere tale om, at det ved retsplejeloven er forudsat, at de grønlandske fogeder ikke administrerer sager på domstolenes vegne, idet tvangsfuldbyrdelse i grønlandsk ret ikke er et domstolsanliggende.

Imidlertid er der samtidig tale om, at retsplejelovens grønlandsk sprogede version af ordet ”fogedmyndighed” er ”eqqartuussutunik naam-massisitsiniartatut”, hvilket udtryk naturligvis er det korrekte i grønlandsk sprogede dokumenter.

Uanset det forhold, at den grønlandsk sprogede betegnelse kan give læseren en opfattelse af, at pantefogeden udfører domstolsopgaver, finder jeg, at kommunen i dansk sprogede dokumenter bør benytte betegnelsen ”pantefoged” eller ”fogedmyndighed” og undlade at benytte betegnelsen ”fogedret”.

I de pågældende standardformularer forudsættes det også, at fogedforretningen overværes af et vidne.

Dette er efter min opfattelse ikke nødvendigt, idet kommunens pligt til at sørge for tilstrækkelig sagsdokumentation hviler på et skriftlighedsprincip.

Den omstændighed, at tvangsfuldbyrdelsessager forudsættes afgjort på et møde mellem pantefogeden og skyldneren (betegnet fogedforretning) fraviger ikke dette skriftlighedsprincip, og pantefogeden skal opfylde sin pligt til at dokumentere det på mødet passerede gennem notatpligten. jf. landstingsloven om offentlighed i forvaltningen § 6, stk. 1, som lyder således:

”I sager, hvor der vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, skal en myndighed, der mundtligt modtager oplysninger vedrørende en sags faktiske omstændigheder, der er af betydning for sagens afgørelse, eller som på anden måde er bekendt med sådanne oplysninger, gøre notat om indholdet af oplysningerne. Det gælder dog ikke, hvis oplysningerne i øvrigt fremgår af sagens dokumenter.”

Jeg beder om kommunens bemærkninger til ovenstående.

Inddrivelse, når skyldneren flytter til en anden kommune.

Jeg har i en udtalelse fra 2003 henstillet til en kommune, at kommunen tilbagekalder sin anmodning om inddrivelse til den anden kommune. Læs nærmere om min argumentation i min beretning for 2003, side 356 øverst i den danske version samt side 452 øverst i den grønlandske version.

Ifølge landstingslov nr. 4 af 12. maj 2005 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer, som trådte i kraft 1. juli 2005, er der indført hjemmel til, at en kommune i en række situationer kan bemyndige en anden kommune til at forestå opkrævning og inddrivelse af fordringer.

De opgavetyper, som efter den landstingslov kan overlades en anden kommune er ifølge forarbejderne til landstingslovens § 1:

”Alle fordringstyper, som er omfattet af kommunalbestyrelsens opkrævnings- og inddrivelseskompetence, kan være genstand for delegation. Der kan indgås generelle samarbejdsaftaler eller blot aftaler vedrørende enkeltstående inddrivelsessager. Kommunalbestyrelser kan ligeledes delegere opkrævnings- og inddrivelsesopgaver til hinanden.

Opkrævningsfunktionen dækker over udsendelse af opkrævninger og regninger m.v. til borgere og virksomheder og kontrol af, om betaling finder sted inden den fastsatte frist samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Opkrævningsfunktionen er således udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, som kommunerne hidtil frit har kunnet indgå aftaler om efter landstingslov om kommunalbestyrelser og bygdebestyrelser m.v. (styrelsesloven). Med dette lovforslag kan denne opgave nu tillige delegeres til Skattedirektoratet.

Ved inddrivelse forstås brug af de i lovgivningen fastsatte tvangsmidler og frivillige betalingsordninger over for en skyldner med henblik på betaling af de udestående fordringer. Tvangsmidler består blandt andet af lønindeholdelse, modregning, indgivelse af konkursbegæring samt stille forskellige krav til en skyldner, eksempelvis forlange oplysninger om skyldners økonomiske og personlige forhold. Denne myndighedsbeføjelse kan med dette lovforslag nu delegeres til en anden kommunalbestyrelse eller Skattedirektoratet.

Udlægsfunktionen, som forstås af pantefogden, er et led i den kommunale inddrivelsesfunktion, og kan derfor ligeledes delegeres. Udlægsfunktionen er dog ikke en administrativ, men en retslig beføjelse, hvorefter retlige indsigelser omkring en fogedforretning prøves ved kredsretten.”

Det fremgår ikke af landstingsloven, om den også omfatter situationer, hvor inddrivelse ikke foretages af en kommune, men af politiet, ligesom det ikke fremgår af landstingsloven, om den også omfatter hjemmel til, at en kommune kan indgå aftale med en anden kommune om anlæggelse af retssager (procesfuldmagt).

Der er i øvrigt tale om, at lovforarbejdernes omtale af udlægsfunktionen ikke er i overensstemmelse med retsplejeloven.

Jeg har på baggrund af de nævnte tvivlsspørgsmål bedt Skattedirektoratet om en udtalelse. Når denne foreligger, vil jeg tage stilling til, om kommunen kan anmode en anden kommune om bistand til anlæggelse af retssager og til tvangsinddrivelse gennem politiet.

Der er dog i relation til kommunens adgang til at delegere opkrævnings- og inddrivelsesopgaver under alle omstændigheder tale om, at dette i henhold til den nævnte landstingslov uden for retsplejelovens anvendelsesområde kræver en af Skattedirektoratet godkendt samarbejdsaftale mellem de pågældende kommuner.

Konkrete sager.

... - cpr.nr. ...

Der foreligger i sagen notater af 23. marts 1998 om fogedforretning nr. 102/98 og af 4. august 2000 om udlægsforretning nr. 72/2000.

Jeg henviser til mine generelle bemærkninger om betegnelsen af fogedmyndigheden og om notatpligten.

Der foreligger dernæst en inddrivelsesansøgning af 20. september 1999 fra Nukissiorfiit vedrørende en restance for betaling af el og vand på 483,65 kr. og rykkergebyrer på 120 kr.

Jeg bemærker, at efter retsplejelovens kapitel 7, § 1, stk. 2, nr. 2, kan krav på betaling af blandt andet el og vand tvangsinddrives uden forudgående dom.

Der er derimod ikke hjemmel til at tvangsinddrive rykkergebyrer.

Da det ikke fremgår af sagen, hvorledes kommunen har fulgt op på inddrivelsesansøgningen fra Nukissiorfiit, beder jeg kommunen om en redegørelse herfor.

Sagen indeholder videre en af ... underskrevet erklæring om, at hun har modtaget offentlig hjælp mod tilbagebetalingspligt.

Der er tale om en fortrykt blanket, hvor forvaltningen skal markere, om tilbagebetalingsvilkåret har hjemmel i landstingsforordningen om hjælp fra det offentlige § 10, stk. 1, nr. 1, 2, 3 eller 4.

Denne markering er ikke foretaget, og det er således ikke i incassosagen oplyst, hvad der er hjemmel for at kræve beløbet tilbagebetalt.

Når der foreligger konkret usikkerhed om hjemmelen til at kræve offentlig hjælp tilbagebetalt, kan tilbagebetalingsvilkåret ikke tvangsfuldbyrdes af pantefogeden, som må returnere sagen til socialforvaltningen med ansøgning om yderligere oplysninger.

Det fremgår ikke af incassosagen, hvorledes incassokontoret har behandlet den pågældende tilbagebetalingserklæring.

Jeg beder om kommunens udtalelse til den konkrete sag og til mine generelle bemærkninger om tvangsinddrivelse af sociale tilbagebetalingskrav.

Der foreligger dernæst en inddrivelsesansøgning dateret 18. oktober 1999 fra A/S Boligselskabet INI.

Boligselskabet ønsker inddrevet en restance på 308,21 kr. i henhold til et kontoudtog. Beløbet fremstår som et nettoresultat af en række krediteringer og debiteringer, som også omfatter en reparationsregning.

Jeg bemærker til dette, at kommunen efter retsplejelovens kapitel 7, § 1, stk. 2, nr. 2, kan tvangsinddrive huslejerestancer og restancer for betaling for forbrug af varme.

Pantefogeden kan derimod ikke inddrive reparationsregninger.

Såfremt kommunen anmodes om at foretage inddrivelse på grundlag af et kontoudtog, må kommunen sikre sig, at alle opkrævninger i henhold til kontoudtoget kan tvangsinddrives af pantefogeden.

I modsat fald må kommunen afvise at foretage tvangsinddrivelse på grundlag af kontoudtoget.

Jeg beder om kommunens bemærkninger til ovenstående.

Der foreligger yderligere en indkaldelse af 18. juli 2002 af ... til pantefogeden.

Det oplyses heri, at indkaldelsen skyldes ikke nærmere specificerede restancer på i alt 5.468,12 kr.

Jeg bemærker, at retsplejelovens kapitel 7, § 21, stk. 2, hvorefter pantefogeden har hjemmel til at tilsige en skyldner til at give møde, er en regel om borgernes medvirken til sagsoplysningen, som i øvrigt påhviler pantefogeden.

For at en sådan regel kan tjene sit formål (inddrivelsessagens oplysning) må den skyldner, som tilsiges, nødvendigvis gøres bekendt med, hvilke restancer, som pantefogeden inddriver.

Pantefogeden har således ikke hjemmel til at tilsige skyldneren, såfremt det ikke af tilsigelsen konkret oplyses, hvilke restancer der er tale om. Jeg henviser i øvrigt til min beretning for 2003, side 448 f (grønlandsk sprogversion) og side 353 (dansk sprogversion).

Jeg beder om kommunens bemærkninger til dette.

Det fremgår i øvrigt af tilsigelsen, at manglende fremmøde vil medføre, at pantefogeden iværksætter løntilbageholdelse. Jeg henviser i den forbindelse til mine generelle bemærkninger oven for.

... – cpr.nr. ...

Der ligger i sagen et brev 11. december 2003 fra kommunen til ..., hvori kommunen meddeler, at nærmere angivne restancer regnskabsmæssigt er blevet afskrevet, men at ... fortsat skylder beløbene.

Jeg bemærker, at efter sagsbehandlingslovens § 7, stk. 1, skal en forvaltningsmyndighed i fornødent omfang yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse om spørgsmål inden for myndighedens sagsområde.

Denne vejledningspligt omfatter også den situation, at en borger ikke direkte eller indirekte har bedt om vejledning, men hvor der er tale om, at

myndigheden er i forbindelse med borgeren, og det fremstår naturligt og relevant at give borgeren vejledning.

Den vejledning, som myndighederne skal give borgerne, skal være juridisk korrekt og så omfattende og detaljeret, at det konkrete informationsbehov imødekommes på en rimelig måde.

Dette indebærer efter min mening, at en vejledning til en borger om, at kommunen har foretaget regnskabsmæssig afskrivning af borgerens gæld til kommunen, tillige må indeholde en begrundelse for den skete afskrivning.

Der er således tale om, at hvis gælden afskrives på grund af fordringens bortfald, eksempelvis som følge af forældelse eller retsfortabende passivitet hos kommunen, kan kommunen ikke kræve gælden betalt, jf. også mine indledende bemærkninger om forældelse.

Kun i de tilfælde, hvor kommunens krav mod borgeren fortsat består, og hvor afskrivningen alene har et regnskabsmæssigt formål, kan kommunen tage forbehold om senere opkrævning.

Den regnskabsmæssige afskrivning er med andre ord uden selvstændig betydning for, om kommunens krav består.

Jeg beder om kommunens bemærkninger til det anførte, i hvilken forbindelse jeg også beder kommunen redegøre for baggrunden for den regnskabsmæssige afskrivning af ...'s gæld.

...

... – cpr.nr. ...

Det fremgår af sagens akter, at ... er pensionist. Det fremgår endvidere af sagen, at ... oppebærer indtægter ved arbejde ved siden af pensionen.

Følgende fremgår af Landstingsforordning nr. 9 af 15. april 2003 om offentlig pension, § 18:

”§ 18. Offentlig pension kan ikke gøres til genstand for udlæg eller andre former for retsforfølgning. Aftaler herom er ugyldige.”

I lovforslaget er der knyttet følgende bemærkninger til bestemmelsen:

”Bestemmelsen skal sikre, at der ikke sker indgreb i pensionen, som er pensionistens forsørgelsesgrundlag.”

Jeg anmoder K Kommune om at oplyse, om kommunen foretager løntræk hos pensionister i pensionen.

... – cpr.nr. ...

Sagen forefindes med sagens bilag lagt i datoorden.

Det fremgår af sagens akter, at K Kommune har indhentet en dom af 6. august 2002 for sit krav på kr. 1.331,61 mod ... Det fremgår endvidere af sagen, at ... er flyttet til K2 Kommune, hvorefter K Kommune den 29. juli 2005 har anmodet K2 Kommune om at forestå inddrivelsen af beløbet.

Jeg henviser til mine generelle bemærkninger oven for inddrivelse i tilfælde, hvor skyldneren flytter til en anden kommune.

Kommunen anmodes endvidere om at meddele, om kommunen har overvejet at søge beløbet inddrevet af politiet.

... – cpr.nr. ...

Sagen forefindes med sagens bilag lagt i datoorden. Jeg konstaterede ligeledes, at kommunen har sendt meddelelse til skyldner om foretagne pålæg til arbejdsgiver om løntilbageholdelse.

I ...'s incassosag findes ligeledes i et andet omslag hustruens ...'s, cpr.nr. ..., sag.

Jeg bemærker i den anledning, at det følger af den for Grønland gældende bekendtgørelse om folkeregistrering, nr. 588 af 10. august 1998, § 22, stk. 1 og 2, at udgangspunktet er, at identifikation af en person skal ske under vedkommendes eget personnummer. Bestemmelsen lyder således:

”§ 22. Offentlige myndigheder kan anvende personnummeret som identifikation eller journalnummer i forbindelse med varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver.

Stk. 2. Identifikation af den enkelte person skal ske under vedkommendes eget personnummer. Såfremt det under et forvaltningsområde er nødvendigt at henføre flere personer til samme sag, kan forvaltningen selv afgøre, hvorledes den interne sagsregistrering tilrettelægges mest hensigtsmæssigt. Ved tilrettelæggelsen skal der bl. a. tages ligestillingsmæssige hensyn.”

Jeg anmoder kommunen om at meddele, hvorledes sagerne ved ægtefællernes eventuelle skilsmisse udskilles fra hinanden.

Firmaer.

...

... – arbejdsgiver nr. ...

Der ligger i sagen en regning nr. 238 af 8. november 2004 til ... for benyttelse af kommunens losseplads. Regningen ses udstedt med ...'s kundenummer i kommunen.

Når debitor er en selvstændig juridisk person, som for eksempel et aktieselskab, kan kommunen ikke kræve sit tilgodehavende betalt af selskabets aktionærer, jf. aktieselskabslovens § 1, stk. 2.

Jeg beder på denne baggrund om kommunens bemærkninger til den udstedte regning til ...”

Jeg anmodede i brev af 5. december 2005 Skattedirektoratet om bemærkninger til nogle problemstillinger, som jeg havde konstateret under mit kommunebesøg om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer, idet jeg skrev:

”I forbindelse med mit besøg i K Kommune i ... 2005 foretog jeg en stikprøvekontrol af kommunens incassosager.

Det kom under denne kontrol frem, at kommunen i en række tilfælde sender inkassationsopgaver til andre kommuner, ligesom K Kommune i andre tilfælde anmodes om at foretage inkassation for andre kommuner.

Det drejer sig blandt andet om sager, hvor inddrivelse ikke kan ske uden forudgående dom, og sager hvor inddrivelseskompetencen i øvrigt ligger hos politiet.

Jeg finder, at der er tvivl om, hvorvidt anlæggelse af retssag og fremsendelse af inddrivelsesansøgninger til politiet er opgaver, som kan delegeres til andre kommuner med hjemmel i landstingslov nr. 4 af 12. maj 2005 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer.

Landstingslovens § 1, stk. 1, forskriver således, at aftaler mellem kommunerne kan angå ”opkrævning” og ”inddrivelse”.

Disse opgaver er i bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget beskrevet således:

”Alle fordringstyper, som er omfattet af kommunalbestyrelsens opkrævnings- og inddrivelseskompetence, kan være genstand for delegation. Der kan indgås generelle samarbejdsaftaler eller blot aftaler vedrørende enkeltstående inddrivelsessager. Kommunalbestyrelser kan ligeledes delegere opkrævnings- og inddrivelsesopgaver til hinanden.

Opkrævningsfunktionen dækker over udsendelse af opkrævninger og regninger mv. til borgere og virksomheder og kontrol af, om betaling finder sted inden den fastsatte frist samt eventuelt efterfølgende udsendelse af rykkere. Opkrævningsfunktionen er således udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed, som kommunerne hidtil frit har kunnet indgå aftaler om efter landstingslov om kommunalbestyrelser og bygdebestyrelser m.v. (styrelsesloven). Med dette lovforslag kan denne opgave nu tillige delegeres til Skattedirektoratet.

Ved inddrivelse forstås brug af de i lovgivningen fastsatte tvangsmidler og frivillige betalingsordninger over for en skyldner med henblik på betaling af de udestående fordringer. Tvangsmidler består blandt andet af lønindeholdelse, modregning, indgivelse af konkursbegæring samt stille forskellige krav til en skyldner, eksempelvis forlange oplysninger om skyldners økonomiske og personlige forhold. Denne myndighedsbeføjelse kan med dette lovforslag nu delegeres til en anden kommunalbestyrelse eller Skattedirektoratet.

Udlægsfunktionen, som forstås af pantefogden, er et led i den kommunale inddrivelsesfunktion, og kan derfor ligeledes delegeres. Udlægsfunktionen er dog ikke en administrativ, men en retslig beføjelse, hvorefter retlige indsigelser omkring en fogedforretning prøves ved kredsretten.”

Jeg forstår umiddelbart dette således, at det kommunale samarbejde, som hjemles i landstingsloven drejer sig om samarbejde om den sagsbehandling vedrørende opkrævning og inddrivelse af fordringer, som i forvejen ligger i kommunalt regi.

Det synes derimod hverken at fremgå af lovtæksten eller af lovens forarbejder, at en kommune skulle kunne påtage sig opgaven som rettergangsfuldmægtig for en anden kommune, eller at inddrivelse, som varetages af politiet skulle kunne ske med en anden kommune som ”mellemed”.

Jeg beder i den anledning om Skattedirektoratets bemærkninger til ovenstående forinden, jeg tager endelig stilling til kommunens praksis.

...”

Skattedirektoratet svarede ved brev af den 12. december 2005 således:

”[Min anmodning]

Skattedirektoratet skal hertil bemærke, at ifølge § 1, stk. 1, i landstingslov nr. 4 af 12. maj 2005 om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer kan kommunalbestyrelsen efter skriftlig aftale bemyndige en anden kommunalbestyrelse eller Skattedirektoratet til helt eller delvist at forestå den opkrævning og inddrivelse af fordringer, som i medfør af lovgivningen varetages af kommunalbestyrelsen.

Det er på den baggrund direktoratets opfattelse, at nævnte landstingslov ikke tager sigte på sager om inddrivelse af tilgodehavender, som henhører under politiets kompetence som fagedmyndighed.

Det er endvidere direktoratets opfattelse, at landstingsloven ikke er til hinder for, at to kommuner aftaler, at den ene kommune skal repræsentere den anden i forbindelse med en eller flere retssager. Det bemærkes i den forbindelse, at landstingsloven bl.a. ikke udelukker, at kommunerne etablerer samarbejder, som ikke omfattes af landstingsloven.

...”

Jeg havde ved beretningsårets udløb ikke forholdt mig til Skattedirektoratets svar.

Jeg havde ved beretningsårets udløb ikke hørt fra K Kommune.